

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.384/2024/11.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2025. március 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt Terhelt1 vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2024. október 17. napján kihirdetett 22.B.39/2024/23. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2024. november 21. napjától a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítani rendeli.

Terhelt1 vádlott köteles a másodfokú eljárás során felmerült 8400 (nyolcezer-négyszáz) forint bűnügyi költséget az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2024. október 17. napján kihirdetett 22.B.39/2024/23. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntettének kísérletében (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat), ezért őt – mint többszörös visszaesőt – 5 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztésből feltételes szabadságra nem bocsátható. A bíróság rendelkezett továbbá a bűnjelekről, valamint az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 811.260 forint bűnügyi költség viselésére kötelezte a vádlottat.

[2] A kihirdetett ítéletet az ügyész tudomásul vette, míg ellene a vádlott enyhítésért, védője pedig elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbezett.

[3] A védő a fellebbezése írásbeli indokolásában kizárólag az enyhítésre irányuló fellebbezését tartotta fenn. Beadványában arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú

bíróság ítélete megalapozott, a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékokkal összhangban, hibamentesen állapította meg, tényről tényre helyesen következtetett, így a tényállás a másodfokú eljárás során is irányadó. A büntetés kiszabás körében indítványozta, hogy a már a vádlott javára figyelembe vett enyhítő körülményeken túl az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelje az elsőfokú bíróság ítélete óta eltelt időmúlást. Mindezekre tekintettel arra tett indítványt, hogy a másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg és a kiszabott büntetés mértékét enyhítse.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.850/2024/8. számú átiratában a vádlotti és védői fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint a törvényszék eljárása során a perrendi szabályokat megtartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, mérlegelési jogkörében megállapított tényállása mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében írt megalapozatlansági okoktól, ezért a másodfokú eljárásban felülbírálatra alkalmas és irányadó. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is eleget tett, a logika szabályainak megfelelő magyarázatát adta annak, hogy a vádlott védekezésével szemben miért alapította a történeti tényállást a kihallgatott sértett és tanú vallomásaira, az igazságügyi orvosszakértői véleményre és az egyéb okiratokra. Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelését támadó és a vádlott felmentésére irányuló védői fellebbezés a másodfokú eljárásban új tények, illetve bizonyítékok hiányában nem foghat helyt. Kiemelte, hogy a rögzített tényállás alapján a törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a vádlott magatartását törvényesen minősítette az életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérletének. Megjegyezte, hogy a vádlott szándéka egyértelműen a sértett bántalmazására irányult, melynek során ököllel, rúgással és a kapanyéllal két, nyolc napon túl gyógyuló és több nyolc napon belül gyógyuló sérülést okozott. Tudatában legalább eshetőlegesen szándékkal felmerült a súlyosabb eredmény bekövetkezésének a lehetősége, ezért helytállóan rögzítette a bíróság, hogy a vádlott eshetőlegesen szándékkal követte el a testi épség elleni bűncselekményt. Hangsúlyozta, hogy a törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító körülményeket feltárta, azokat értékelve a vádlottal szemben enyhe büntetést szabott ki, amely azonban a vádlott terhére bejelentett ügyészi fellebbezés hiányában a másodfokú eljárásban nem súlyosítható, ellenben esetleges enyhítése már lényegesen megnehezítené mind a generális, mind a speciális prevenció érvényre juttatását, különös figyelemmel arra, hogy a vádlott többszörös visszaesőként követte

el a bűncselekményt, ezért esetében a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint irányadó középérték 7 évi szabadságvesztés büntetés. Rámutatott arra, hogy a szabadságvesztés büntetéssel sújtott vádlott esetében a törvényszék törvényesen tiltotta el a vádlottat a közügyek gyakorlásától, melynek tartama arányban áll a kiszabott szabadságvesztés büntetéssel. A vádlott többszörös visszaesőként követte el a cselekményét, ezért a büntető törvény kötelező rendelkezése alapján a bíróságnak ki kellett zárnia a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből. Az elsőfokú ítélet egyéb, az egyszerűsített felülvizsgálat körébe tartozó rendelkezéseit a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség szintén törvényesnek tartotta. A leírtak alapján azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék 22.B.9/2024/23. számú ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben.

[5] A védő a másodfokú nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a bejelentett fellebbezésének módosított irányát és annak írásbeli indokolását változatlanul fenntartotta. Az elsőfokú eljárás során értékelt enyhítő körülményeken túl kérte figyelembe venni a vádlott disszociális személyiségzavarát és ennek alapján enyhébb büntetés kiszabását indítványozta.

[6] A vádlott az utolsó szó jogán vallomásával egyezően nyilatkozott. Hangsúlyozta, hogy sértettl támadta meg, leütötte azzal, hogy megöli. Nagyon félt, ezért ütötte a nyéllel a kezét, de csak addig, amíg sértettl a boxert nem dobta el és a kés ki nem esett a kezéből. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem hallgatta ki tanúként tanú2t és tanú3et. Csatlakozott a védőjéhez, ugyanakkor utalt arra, hogy a védője korábban úgy látta, hogy önvédelem volt és a felmentését kérte.

[7] A bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozottan bírálta felül, tekintettel arra, hogy a vádlott enyhítésért fellebbezett, a védő pedig a tárgyaláson bejelentett fellebbezésének irányát utóbb módosította, azt kizárólag a büntetés enyhítése érdekében tartotta fenn. A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a bűncselekmény jogi minősítését érintette. A fellebbviteli bíróság a Be. 590. § (5a) és (7) bekezdésében írtakra figyelemmel azt is vizsgálta, hogy a törvényszék nem vétett-e a Be. 607. § (1) bekezdésében, a Be. 608. § (1) bekezdés vagy a Be. 609. § (1) bekezdésében írt, az ítélet hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében. A Fővárosi Ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését, erre egyik érdekelt sem hivatkozott.

[8] A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján tehát nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[9] Előzményként megállapította, hogy a vádirat a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bírósághoz került benyújtásra 2023. augusztus 31. napján, amely kerületi bíróság az ügyben törvényes határidőben előkészítő ülést tűzött ki. Arra figyelemmel, hogy a vádlott nem ismerte el a bűnösségét, végzésével az ügyet a Be. 508. § a) pont alapján törvényesen utalta tárgyalásra, melyet nyomban meg is tartott. A tárgyaláson ismertett igazságügyi orvosszakértői vélemény és annak kiegészítése alapján a 2024. január 3. napján hozott és véglegessé vált 5.B.IV.813/2023/9-I. számú végzésével törvényesen állapította meg hatáskörének hiányát és tette át az ügyet a hatáskörrel rendelkező Fővárosi Törvényszékhez. A Fővárosi Törvényszék ezt követően a tárgyalásra vonatkozó szabályokat betartotta, a vádlott és a védő az eljárásban törvényes jogaikat maradéktalanul gyakorolhatták, az eljárásban résztvevő személyek – a vádlott, a kihallgatott tanúk és a szakértők – figyelmeztetése a törvényi előírásoknak megfelelően történt. tanú3 és tanú2 tanúkénti kihallgatására irányuló vádlotti és védői indítványt törvényesen és indokoltan utasította el. A fellebbviteli bíróság osztja az ítélet [55] bekezdésében írtakat. Kiemeli, hogy a vádlott nem tudta megadni tanú3 és tanú2 idézhető lakcímét, de a nyomozás során tett vallomásában is úgy nyilatkozott, hogy tanú3 nem volt jelen a verekedésnél, mert WC-n volt, illetve tanú2 nem látta, hogy mi történt benn a házban, mert oda nem ment be. Emellett az előállítást

foganatosító rendőr jelentésében arról adott számot, hogy tanú2 erősen ittas állapotban volt, emiatt meghallgatására sem kerülhetett sor. Ilyen körülmények között, még ha szemtanúja is lett volna az eseményeknek, állapotánál fogva erősen aggályos lett volna a vallomása. Minderre figyelemmel a tanúkenti kihallgatásra irányuló bizonyítási indítvány elutasítása törvényes és indokolt volt.

[10] A perbíróság az ítéleti tényállást mérlegelési jogkörében eljárva állapította meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint a törvényszék a tényállás maradéktalan tisztázására törekedett, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a fellelhető bizonyítékokat számba vette, indokolási kötelezettségét teljesítette. Ítélete indokolásában részletesen bemutatta a beszerzett bizonyítékokat, azokat egyenként és egymással összevetve is értékelte, a logika szabályainak megfelelő magyarázatot adott arra, hogy mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján vetette el a vádlott jogos védelemre vonatkozó védekezését, a tényállást miért a kihallgatott sértett1 sértett és élettársa, tanúl tanú hitelt érdemlő vallomására, valamint a sérülések keletkezésének körülményeire, a bántalmazási mechanizmusra vonatkozó igazságügyi szakértői véleményekre és egyéb okirati bizonyítékokra alapította. A vádlott utolsó szó jogán tett nyilatkozatára utalva kiemeli a fellebbviteli bíróság, hogy sértett1 sértett és az élettársa, tanúl tanú egybehangzóan és következetesen állították, hogy sem boxer, sem kés nem volt a sértettnél, boxer a helyszíni szemle alkalmával sem került elő. Mindketten egybehangzóan állították, hogy a vádlott támadta meg a sértettet, egybehangzóan írták le a bántalmazás menetét és a keletkezett sérüléseket, amely sérülések jellege és száma igazolta az általuk előadottakat az orvos- és radiológus szakértői véleményre figyelemmel. Mindezek alapján a vádlott nem volt jogos védelmi helyzetben a házban történt bántalmazás során, még akkor sem, ha a sértett támadta volna meg őt. A vádlott sem vitatta, hogy a sértett az udvarról bement a házba. Ez azt jelentené, ha a sértett támadta volna meg a vádlottat, hogy felhagyott a támadással. A vádlott mégis egy kapanyéllel utána ment, márpedig az elhárító cselekmény addig jogos, ameddig a konkrét támadás elhárításához szükséges.

[11] Az elsőfokú bíróság a vádlott védekezésével szemben az ítélet [17]-[29] bekezdésében terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített. A törvényszék a módosított váddal egyezően, törvényesen minősítette a vádlott testi épség elleni cselekményét. A vádlott azzal a magatartásával, hogy a sértettet ingatlana udvarán több alkalommal ököllel megütötte és megrúgta, majd magához véve egy 120 cm hosszúságú kapanyelet, követte sértett1t a házba és ott őt testszerte – a karján, a fején és a felső testén – nagyerővel ütlegelte, melynek következtében kettő 8 napon túl, több 8 napon belül gyógyuló, köztük egy agyburok alatti vérzéses sérülést okozott, amely esetében az életveszélyes sérülés bekövetkezésének közeli és reális veszélye fennállt, megvalósította a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérletét. A bűncselekmény jogi minősítését érintő felülvizsgálat eredményeként a másodfokú bíróság az alábbi következtetésre jutott.

[12] Az ügyben kirendelt igazságügyi orvos- és radiológus szakértő megállapította, hogy a koponyaűri vérzés anatómiai elhelyezkedésére és jellegére, a sérülést létrehozó erőbehatás módjára és nagyságára, valamint az elkövetéshez használt eszköz fizikai paramétereire tekintettel a beállt eredménytől függetlenül életveszélyes sérülés bekövetkezésének közeli, reális veszélye fennállt.

[13] A Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntetett el, aki más testi épségét sérti, ha a testi sértés életveszélyt okoz. A törvényszék a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban kifejtetteknek megfelelően járt el, körültekintően értékelve az általa megállapított tényeket. A fellebbviteli bíróság maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ítélete [56]-[66] bekezdésében kifejtett jogi indokolást. Ebben helytállóan mutatott rá arra a perbíróság, hogy a vádlott által eszközül használt kapanyél mérete és azzal a sértett fejére mért ütés ereje együttesen megalapozta az életveszélyes sérülés bekövetkezésének lehetőségét. A fellebbviteli bíróság hangsúlyozza, hogy a sértett fejére, testére mért, eszközzel történt bántalmazás, ökölcsapás kétségtelen szándékos magatartás. A vádlott tudatában legalább eshetőleges szándékkal felmerült a súlyosabb eredmény bekövetkezésének lehetősége, arra figyelemmel, hogy az eshetőleges szándék megállapításának feltétele, hogy a bántalmazás olyan intenzitással és módon valósuljon meg, amely a közönséges élettapasztalat szerint a ténylegesen okozott sérülésnél súlyosabb sérülés előidézéséhez vezethet, pontosan úgy, mint jelen ügyben.

[14] A vádlottnak és védőjének a büntetés enyhítésére irányuló indítványa nem alapos.

[15] A törvényszék ítélete [67] bekezdésében jórészt helytállóan tárta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket. A másodfokú bíróság álláspontja szerint – egyetértve a védővel – további enyhítő körülmény a vádlott disszociális személyiségzavara.

[16] A vádlott által megvalósított testi épség elleni bűncselekményt a törvény kettőtől nyolc évig, terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A Btk. 89. § (2) bekezdésére figyelemmel a büntetés kiszabásánál irányadó, a Btk. 80. § (2) bekezdése szerinti középérték 7 év. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a korábban írtak szerinti középértéktől eltérő mértékben, arra, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, továbbá az időmúlásra, mint enyhítő körülmények nyomtatékára, illetve a speciális és generális prevenciók célokra tekintettel a vádlottal szemben 5 év fegyházbüntetést szabott ki. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a középértéket el nem érő tartamban kiszabott fegyházbüntetés és a hozzá igazodó mértékben alkalmazott 5 év közügyektől eltiltás mellékbüntetés igazodik ténylegesen a vádlott személyiségében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez, a bűnössége fokához, az enyhítő és súlyosító körülmények számához és nyomtatékához, ezért a disszociális személyiségzavarú vádlott esetében is az így kiszabott fő- és mellékbüntetés szolgálja megfelelően a Btk. 79. §-ában írt speciális és generális büntetési célokat egyaránt, így annak enyhítésére nem látott törvényi alapot.

[17] A Fővárosi Törvényszék ítéletének egyéb – a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségéből való kizárásra, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó – rendelkezései is törvényesek, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Fővárosi Ítéltábla – helyes indokai alapján – teljeskörűen helybenhagyta.

[18] A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által 2024. november 21. napjától a másodfokú jogerős határozat meghozataláig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[19] A másodfokú bíróság a vádlottat kötelezte a másodfokú eljárás során a kirendelt védő díjaként felmerült 8.400 forint bűnügyi költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdés a) pontja alapján.

[20] A Fővárosi Ítéltábla ítélete a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2025. március 28.

Dr. Szabó Éva s.k.
a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette s.k.
előadó bíró

Dr. Mészáros László s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.39/2024/23. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.384/2024/11. számú végzése folytán 2025. március 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2025. március 28.

Dr. Szabó Éva s.k.
a tanács elnöke